

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobců: a) **Kulička KT s.r.o.**, IČ 06376550, Čs. legií 118, 339 01 Klatovy,
b) **Development Trade s.r.o.**, IČ 04854799, Melantrichova 970/17,
110 00 Praha 1
oba zastoupeni Mgr. Michalem Varmužou, advokátem, Kozinova
21/2, 787 01 Šumperk,

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Plzeňský kraj**, Antonína Uxy 11, 303 88 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 6. 5. 2018, č.j. 62591-4/2018-600000-12, o námitce proti opatření o zadržení věcí, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 6. 2019, č.j. 62591-5/2019-600000-12,

takto:

- I. Žaloba se ve vztahu k žalobci a) zamítá.
- II. Řízení o žalobě se ve vztahu k žalobci b) zastavuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci b) se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, a to k rukám zástupce žalobce b) Mgr. Michala Varmuži, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:**[I] Předmět věci**

1. Žalobou ze dne 29. 5. 2019, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne a zaevidovanou pod sp. zn. 30 A 59/2019, žalobci brojili proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v zadržení a odnětí věci a dále proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 6. 5. 2018, č.j. 62591-4/2018-600000-12, o námitce proti opatření o zadržení věci. Žalobci se touto žalobou domáhali vydání rozsudku v tomto znění:

Zásah žalovaného spočívající v zadržení a odnětí zařízení Pegasus dle úředního záznamu o zadržení věci č.j. 53359-3/2019-600000-61 a úředního záznamu o odnětí věci č. j. 53359-4/2019-600000-61, je nezákonný.

Žalovaný je povinen zdržet se nezákonného zásahu do podnikání žalobce č. 2 [žalobce b)] zadržováním technických zařízení se soutěží Pegasus a je povinen navrátit zadržovaná zařízení Pegasus do provozovny žalobce č. 1 [žalobce a)] – „Bar Kulička“ na adrese Čs. legií 118 (se vstupem z ulice Pražská), 339 01 Klatovy, včetně všech věcí zadržovaných dle úředního záznamu o zadržení věci č. j. 53359-3/2019-600000-61 a úředního záznamu o odnětí věci č. j. 53359-4/2019-600000-61, a to do 3 pracovních dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Rozhodnutí ředitele žalovaného celního úřadu ze dne 6. 5. 2019 (chybně označeno jako 6. 5. 2018), č. j. 62591-4/2019-600000-12 (zřejmě chybně uvedeno č.j. 62591-4/2018-600000-12) se zrušuje.

Žalovaný je povinen uhradit žalobcům náklady soudního řízení k rukám právního zástupce žalobců, a to do 3 pracovních dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Usnesením soudu ze dne 5. 6. 2019, č.j. 30 A 59/2019-86, bylo rozhodnuto tak, že přezkum rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 6. 5. 2019, č.j. 62591-4/2019-600000-12 (v rozhodnutí nesprávně uvedeno ze dne 6. 5. 2018, č.j. 62591-4/2018-600000-12), bylo vyloučeno k samostatnému přezkumu. Tato žaloba byla zaevidována pod sp. zn. 30 A 64/2019.
3. Žalovaný posléze vydal opravné usnesení ze dne 11. 6. 2019, č.j. 62591-5/2019-600000-12, kterým byl opraven údaj vztahující se k roku vydání napadeného rozhodnutí, spisová značka i číslo jednací. Napadené rozhodnutí tedy nadále nese správné označení ze dne 6. 5. 2019, č.j. 62591-4/2019-600000-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Usnesením soudu ze dne 31. 7. 2019, č.j. 30 A 59/2019-89, byla žaloba žalobců proti nezákonnému zásahu žalovaného odmítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).
5. Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta námitka žalobce a) ze dne 19. 4. 2019 podaná proti opatřením celního úřadu o zadržení věci ze dne 4. 4. 2019, č.j. 53359-3/2019-600000-61, a odnětí věci ze dne 4. 4. 2019, č.j. 53359-4/2019-600000-61 (dále jen „opatření o zadržení a odnětí věci“), kterými bylo podle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), rozhodnuto o zadržení a odnětí 6 ks technických zařízení typu Pegasus bez identifikačních údajů v místě označeném jako Bar Kulička, Čs. legií 118, Klatovy, neboť existovalo důvodné podezření, že se jedná o provozování nepovolených hazardních her.
6. Podáním ze dne 5. 11. 2021 žalobce b) vzal žalobu v celém rozsahu zpět.

7. Hazardní hry, jejich druhy, podmínky jejich provozování, opatření pro zodpovědné hraní a působnost správních orgánů v oblasti provozování hazardních her upravuje zákon o hazardních hrách. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

8. Vzhledem ke zpětvzetí žaloby žalobcem *b)* soud uvádí a následně vypořádává jen žalobní námitky uplatněné žalobcem *a)*.
9. V žalobě se především namítá, že žalovaný nemá nijak podloženo důvodné podezření, že se v případě soutěže Pegasus jedná nebo může jednat o hazardní hru.
10. Soutěž Pegasus nelze podřadit pod zákon o hazardních hrách, neboť v ní zcela absentuje náhoda nebo neznámá skutečnost, která by rozhodovala zcela nebo zčásti o výhře či prohře ve smyslu tohoto zákona, a chybí tak důvodné podezření ve smyslu § 121 uvedeného zákona. Celní orgán nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností v dostatečném rozsahu pro možnost závěru o důvodném podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť závěr, že soutěž je založena na kombinaci náhodného, vědomostního a dovednostního principu, je zcela nesmyslný. Celní úřad neučinil prakticky žádné potřebné kroky k tomu, aby řádně a v dostatečném rozsahu ověřil, jaké jsou principy hry, jaká je interakce hry se soutěžícím, co ví soutěžící předem, jaké jsou mu poskytnuty informace před hrou a v rámci hry, že má soutěžící náhled na celý průběh soutěže atd. Celní správa musí mít důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách od počátku velmi pečlivě zdůvodněno a zjištěno na podkladě konkrétních skutečností a musí být schopna od počátku vysvětlit, v čem spočívá ona náhoda v soutěži, která rozhoduje o výhře nebo prohře, aby se vůbec jednalo o zařízení či hru spadající pod uvedený zákon. V napadeném rozhodnutí se ředitel žalovaného dostatečně nevypořádal se skutkovými námitkami žalobce *a)* proti tomu, že už podle dosavadních zjištění celního úřadu chybí ono důvodné podezření, zamítnutí námitek je zcela obecného charakteru s odkazem na to, že důvodnost podezření bude vlastně zjišťována v podstatě následně ve správním řízení. Zdůvodnění údajné náhody v soutěži žalovaným je zcela nepravdivé a neodpovídá skutečnému stavu věci. Celní úřad zřejmě zcela záměrně nezjišťoval žalobcem *a)* tvrzený náhled na celý průběh soutěže, který je v soutěži přítomen a o kterém celní úřad ví už z námitek v jiné věci. Z protokolu o kontrole Celního úřadu pro Zlínský kraj č.j. 15951-11/2019-640000-61 a tam zjištěné charakteristiky soutěže Pegasus je zjevné, jak špatně byla provedena kontrola ze strany Celního úřadu pro Plzeňský kraj a co vše vlastně žalovaný měl zjistit a nezjistil, resp. se ověřování skutečného stavu věci záměrně vyhnul a postupoval tak nezákonným způsobem. Žalovaný tedy ve skutečnosti nemohl mít dne 4. 4. 2019 důvodné podezření ve smyslu § 121 zákona o hazardních hrách, aby mohl zařízení se soutěží Pegasus zadržet. Závěry celního úřadu o přítomnosti náhody a její podstatě uvedené v protokolu o kontrole jsou zcela nesmyslné a neodpovídají ani skutečnému stavu věci, ani právnímu posouzení ve smyslu zákona o hazardních hrách.
11. U soutěže Pegasus je náhled na celý možný průběh hry v soutěži přítomen v dovednostní části hry Tetrix. Pegasus je strategická hra, kde jsou soutěžícímu známy dopředu všechny okolnosti, které potřebuje k tomu, aby si stanovil pro sebe optimální podíl odměn Kredit/Banka, o které chce hrát. Je 6 jediných možných celkových odměn soutěže přesně v součtu daných a garantovaných v poměru Kredit plus Banka. Ale o výši této celkové odměny v soutěži si soutěžící rozhoduje sám. Není to software v zařízení nebo náhoda

zabudovaná v soutěži, kdo určuje, kolik v soutěži soutěžící získá, ale je to soutěžící, který si volí nákupy jednotlivých kol tak, aby získal podle něj nejlepší možnou výhru, výše výhry je na soutěžícím a jeho vědomostech a dovednostech. Nejedná se o žádnou „válcovou hazardní hru“, jak se snaží tvrdit žalovaný. Teprve po zjištění všech možností, kolik ve které Vizualizaci a kterém kole může získat atd. a spočítání si šesti jediných možných a herním plánem garantovaných výsledků (v závislosti na výsledku Vědomostní soutěže v jednotlivých kolech) se soutěžící rozhodne nikoli pro vstup do soutěže, ale pro pokračování v soutěži. Tetrix není jen o náhledu průběhu soutěže. Pegasus jako celek je díky Tetrixu strategická soutěž, ve které si soutěžící sám rozhoduje, o jakou částku, výši odměny vůbec bude hrát. To podstatné je to, že soutěžící si sám kombinováním náhledu na průběh celé hry a jednotlivé Vizualizace a kombinací 96 možných sekvencí předem definovaných odměn sám stanoví výši výhry v soutěži, o jakou bude hrát. V soutěži Pegasus nefunguje žádný generátor náhody, všechna kola v soutěži jsou v zařízení pevně definována předem a soutěžící při vstupu do hry má k dispozici v každé Vizualizaci vždy v dovednostní části hry Tetrix aktuální náhled na celý průběh soutěže, na počet kol předem, který se rovná poměru aktuální částky v kreditu / aktuální výše ceny za nákup, kterou si zvolí. V Tetrix soutěži se soutěžícímu neodečítají žádné finanční prostředky, z finančního hlediska je tedy náhled zcela zdarma, nedochází k žádnému vkladu do soutěže. Po odehrání Tetrix hry se soutěžící následně rozhodne, kterou Vizualizaci si zvolí, zda vůbec nějakou a případně může soutěž opustit bez ztráty jakékoliv finanční částky. V rámci Tetrix hry v soutěži Pegasus si soutěžící v dovednostní části soutěže vytvoří náhled na celý možný průběh soutěže, včetně toho, jak bude mít postavené symboly na válcích v jednotlivých kolech. V průběhu soutěže ani v jednom kole nepřistupuje ke vkladu soutěžícího do soutěžního kola z pohledu soutěžícího náhoda nebo předem neznámá okolnost, a nejsou tak splněny podmínky pro to, aby bylo možno soutěž podřadit pod zákon o hazardních hrách. Soutěžící má předem informace o tom, co v daném kole nastane, jakou získá odměnu, zda Tetrix nebo Pegasus, a v jaké výši, včetně grafického pozadí, jak proběhne atd. Rozhodující je, že soutěž Pegasus umožňuje díky náhledu Tetrix soutěžícímu hrát soutěž zcela bezpečně bez předem neznámé skutečnosti, bez náhody pro něj s informacemi o průběhu celé hry, s informacemi o tom, co může v jednotlivých kolech získat atd. V každém okamžiku hry může přejít soutěžící do Tetrix hry pro vytvoření si náhledu na hru v jednotlivých Vizualizacích. To záleží jen a jen na rozhodnutí soutěžícího, který si může vytvořit v každé Vizualizaci vždy náhled na tolik kol, kolik je poměr jeho aktuálního stavu Kreditu a navolené výše ceny, za které si jednotlivá kola chce kupovat.

12. Určité vodítko pro posouzení náhody, tedy předem neznámé okolnosti, co do stanovení výše hodnoty otázek, náhledu na hodnotu otázky atd., lze nalézt v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 1 As 136/2018 (odstavce 38 až 40), týkajícím se staršího typu vědomostních soutěží – Vědomostního kvízu. U soutěže Pegasus nemá soutěžící pouze náhled na jedno kolo předem, ale má náhled na celý průběh soutěže předem, včetně postavení symbolů na válcích jako grafickém pozadí v jednotlivých kolech. Je pouze na jeho rozhodnutí, zda si jednotlivá kola zobrazená v náhledu odehraje nebo nikoliv. V soutěži Pegasus navíc platí, že hodnota odměny v každém kole je rovna vždy minimálně dvojnásobku vkladu do kola – hodnoty nákupu kola. Dopředu tedy soutěžící vždy ví, jak a s jakou částkou může na konci soutěže skončit. Všechny principy soutěže, včetně informací o náhledu na celý průběh soutěže atd., jsou velmi pečlivě popsány v pravidlech soutěže. Skutečnost, že na získání Tetrix odměny nemusí soutěžící vynaložit žádnou vědomost, je zcela nepodstatná, protože soutěžící ví předem, ve kterých kolech v té které Vizualizaci tuto přímou odměnu získá, v jaké výši a jak budou k ní postavené

symboly na válcích. Nic z toho tedy není pro soutěžícího z jeho pohledu předem neznámou nebo náhodou. Stejně tak závěr celního úřadu, že soutěžící si nemusí náhled v Tetrix soutěži vytvořit, a proto bude získání přímých Tetrix odměn pro něj neznámou nebo náhodou, je zcela nesmyslný, protože to již není o náhodě, kterou by soutěžící nemohl ovlivnit a která by v soutěži rozhodla o výhře nebo prohře. Je to o rozhodnutí samotného soutěžícího, že informaci o průběhu celé soutěže nechce, nikoliv o náhodě pevně zabudované v soutěži, na kterou by soutěžící neměl vliv. Celní správa tudíž zcela evidentně nemá u soutěže Pegasus zjištěny a hlavně podloženy žádné skutečnosti, které by v potřebném rozsahu odůvodňovaly ono důvodné podezření o náhodě ve smyslu zákona o hazardních hrách. K tomu žalobce a) odkazuje rovněž na pravidla hry a principy soutěže Pegasus a na znalecký posudek č. 06/2019/ČR Ústavu soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině.

13. V žalobě se dále shrnuje, že rozhodnutí ředitele žalovaného je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, absentují zde důvody pro rozhodnutí a skutkový stav je v zásadním rozporu s právním hodnocením věci ze strany žalovaného o údajné náhodě v soutěži Pegasus ve smyslu zákona o hazardních hrách a i v rozporu s následným tvrzením o údajné náhodě v soutěži dle protokolu o kontrole.
14. V dalším soud odkazuje na úplné znění žaloby.

[III] Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 19. 8. 2019. Předně byl toho názoru, že napadené rozhodnutí není svým charakterem rozhodnutím, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva účastníka řízení. Rozhodnutí o námitce bylo vydáno postupem uvedeným v § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách, přičemž jde o rozhodnutí vydávané v průběhu dozorové činnosti, jehož účelem je přezkoumání případných pochybení pracovníků celního úřadu při zadržení věci. Povinnosti samotné jsou účastníkům (dozorované osobě) ukládány až v případném přestupkovém řízení v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole sepsaném podle kontrolního řádu. Je to tedy až následné rozhodnutí v přestupkovém řízení, které je řízením nalézacím, na základě něhož vydané pravomocné rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu. Žalovaný se tak domníval, že nebyla splněna jedna ze základních podmínek řízení před správním soudem, neboť žalobou napadené rozhodnutí je pouze formalizovaným postupem v rámci dozorové činnosti. Z daného důvodu měl žalovaný za to, že předmětná žaloba je nepřípustná.
16. Žalovaný rovněž uvedl, že v předmětné žalobě je chybně označen jako žalovaný Celní úřad pro Plzeňský kraj, ačkoliv tato žaloba směřuje, jak vyplývá z jejího názvu i jejího obsahu, proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj, a žalovaným tedy v této věci má být ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj rozhodující v předmětné věci v posledním stupni. Rozhodnutí ředitele celního úřadu vydané v rámci jemu zákonem přiznané kompetence jsou považována za rozhodnutí samostatného správního orgánu.
17. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj námitky oprávněně svým rozhodnutím zamítl, neboť opatření o zadržení herních zařízení shledal jako důvodné a dostatečně podložené a v tomto ohledu na napadené rozhodnutí plně odkazuje. Smyslem zadržení věci je zabránění porušování zákonem stanovených povinností a opatření důkazů pro navazující řízení. Zjišťování skutečného stavu věci tak, jak navrhuje žalobce, považoval

žalovaný v této fázi řízení za naprosto nadbytečné a v podstatě absurdní, neboť by vedlo k nemožnosti institut zadržení věci reálně využít.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Žalobce *b)* vzal podáním ze dne 5. 11. 2021 svoji žalobu v celém rozsahu zpět.
22. Dle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Dle § 47 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
23. Jelikož žalobce *b)* vzal svou žalobu zpět před tím, než o ní bylo rozhodnuto, soud podle § 47 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s. řízení o ní ve vztahu k tomuto žalobci zastavil (výrok II.). Vzhledem ke zpětvzetí žaloby žalobcem *b)* soud následně vypořádal jen žalobní námitky uplatněné žalobcem *a)*.
24. Soud rozhodl o věci v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce *a)* a žalovaný souhlasili.
25. Žaloba žalobce *a)* není důvodná.
26. Stran okolností věci je v žalobě připomenuto, že žalobce *b)* je osobou mající od žalobce *a)* pronajatý prostor pro provozování technických zařízení se soutěží Pegasus a je subjektem toto zařízení provozujícím. Žalobce *a)* byl v napadeném rozhodnutí označen jako kontrolovaná osoba, u níž měl dozorový orgán podezření, že provozuje hazardní hru bez platného povolení.
27. Soud nejprve stran vyjádření žalovaného ohledně nepřípustnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí konstatuje, že ustálená judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu považuje rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitce proti opatření o zadržení věci za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tedy přezkoumatelné v rámci správního soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Příkladem lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č.j. 5 As 433/2019-63.
28. Dále, ohledně vyjádření žalovaného co do správného označení osoby žalovaného v tomto řízení soud uvádí následující. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Otázka žalovaného subjektu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. byla již judikaturou správních soudů vyřešena. V rozsudku ze dne 25. 8. 2006, č.j. 4 As 57/2005-64 (tento i další zde zmíněné rozsudky kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vysvětlil, že je vždy nutno rozlišovat, jednak proti jakému úkonu je žaloba podávána a dále kdo je účastníkem řízení – byť může být žalobou napadáno rozhodnutí vedoucího státního orgánu, nemusí to zakládat jeho procesní subjektivitu. Usnesením rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2015, č.j. Nad 288/2014-58, publikovaným pod č. 3257/2015 Sb. NSS, bylo vyloženo následující: „*Pojem správního*

orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční - správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.“. Žalobou proti správnímu rozhodnutí může být napadeno rozhodnutí vydané vedoucím orgánem státní správy (o rozkladu, námitkách apod.), kdy jeho pravomoc rozhodovat o oprávněném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace orgánu státní správy. V takovém případě se tím nezakládá jeho procesní subjektivita ve smyslu soudního řádu správního a žalovaným je tu orgán státní správy a nikoliv jeho vedoucí. Kasační soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2006, č.j. 2 Ans 7/2005-61, uvedl, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, je žalovaným správním orgánem ministerstvo, protože ministr vnitra není samostatným správním orgánem nadřazeným ministerstvu, nýbrž stojí v jeho čele. Nejvyšší správní soud dále pokračoval, že „správním orgánem, který v určité věci rozhodl, se v případě ústředních orgánů státní správy rozumí tento orgán, nikoliv jeho vedoucí, a to i když vedoucí ústředního orgánu státní správy rozhoduje o rozkladu proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy ve smyslu ustanovení § 61 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2003.“ (srov. shodně ve vztahu k jiným ministerstvům rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č.j. 3 Azs 25/2019-62, nebo ze dne 29. 4. 2020, č.j. 2 As 157/2019-35). Od těchto případů se odlišují řízení o žalobách proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů (např. podle § 196 zákona č. 361/2003 Sb.). Zde jde o přezkum rozhodnutí služebního funkcionáře, a proto je žalovaným právě tento funkcionář. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 1 As 110/2018-37, publikovaného pod č. 3804/2018 Sb. NSS, totiž platí, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů dle § 69 soudního řádu správního je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“ V posuzované věci jde o přezkum rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitkách dle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách, kdy ředitel celního úřadu není orgánem celní správy (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb.) a nejde o přezkum rozhodnutí ve věci služebních poměrů. Proto soud za žalovaného v tomto řízení považoval Celní úřad pro Plzeňský kraj, kdy předmětem řízení byl přezkum rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 6. 5. 2019, č.j. 62591-4/2019-600000-12.

29. Stran věci samé soud předesílá, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné nebo vnitřně rozporné anebo že by v něm absentovaly důvody pro rozhodnutí.
30. K této námitce lze obecně uvést, že jak vyplývá z bohaté a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6 A 127/2002-28), případně pro zásadní nesrozumitelnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č.j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75), nebo není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány (a soudy) nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38).

31. Soud tuto vadu v napadeném rozhodnutí neshledal. Je z něj totiž patrné nejen to, jak žalovaný rozhodl, ale i to, jaké důvody jej k jeho rozhodnutí vedly. Ostatně, lze mít za to, že ani strana žalující tuto vadu v napadeném rozhodnutí fakticky nespatořovala, protože celý další obsah žaloby je založen na polemice právě se závěry, které správní orgán v předmětné věci učinil. Pokud by vskutku v napadeném rozhodnutí absentovaly důvody pro rozhodnutí, sotva by mohla být podaná žaloba koncipována takto polemickým způsobem (nebylo by s čím polemizovat). V napadeném rozhodnutí pak nelze shledat ani vnitřní rozpornost, naopak, rozhodnutí je vnitřně logicky koherentní, když závěry, ke kterým žalovaný dospěl, vyplývají z jeho skutkových závěrů a jím podaného výkladu aplikace relevantní právní úpravy. To, zda jsou tyto závěry správné, je předmětem dalšího přezkumu, nicméně je nutno zdůraznit, že jen to, že se strana žalující neztotožňuje se skutkovými či právními závěry žalovaného, neznamená, že je příslušné rozhodnutí nepřezkoumatelné.
32. Žalobní námitky byly uplatněny v řadě žalob týkajících se zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách sepsaných advokátem Mgr. Michalem Varmužou. Nedůvodnými je shledal Krajský soud v Brně (např. rozsudek ze dne 12. 11. 2019, č.j. 29 A 150/2019-87), Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice (rozsudek ze dne 14. 10. 2020, č.j. 52 Af 56/2019-152), Krajský soud v Českých Budějovicích (např. rozsudek ze dne 20. 1. 2021, č.j. 57 A 27/2020-61) i zdejší soud (např. rozsudek ze dne 21. 9. 2020, č.j. 57 Af 31/2019-137, nebo rozsudek ze dne 29. 1. 2021, č.j. 77 A 76/2020-151). Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2019, č.j. 29 A 150/2019-87, zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2020, č.j. 5 As 433/2019-63. I když v průběhu času byly žalobní námitky upřesňovány a doplňovány, hlavní argumentační linie je stále stejná: absence náhody nebo neznámé okolnosti, která by zcela nebo zčásti rozhodovala o výhře nebo prohře, a absence důvodného podezření, že v souvislosti s užíváním věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách.
33. V právě projednávané a rozhodované věci nemá Krajský soud v Plzni důvod se od již ustálené soudní praxe odchýlit.
34. Soud došel k závěru, že skutkové i právní závěry, ke kterým správní orgán v přezkoumávané věci dospěl, jsou zákonné a věcně správné.
35. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, „*hazardní hra se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.*“
36. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se *provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem*

sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.

37. Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, „zakazuje se provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.“
38. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, „osoba pověřená dozorujícím orgánem je povinná zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.“.
39. Podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách platí: „Proti uloženému opatření o zadržení věci může dozorovaná osoba podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.“.
40. Žaloba je založena zejména na polemice se závěrem správního orgánu, že v daném případě existovalo důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technických zařízení typu Pegasus, která byla zadržena, docházelo k porušování zákona o hazardních hrách.
41. Stran § 121 zákona o hazardních hrách, který upravuje zadržení věci, se v důvodové zprávě uvádí: „Možnost zadržet věc, je-li důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, představuje neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností. Z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy nebude třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, jež měla věc v době jeho zadržení u sebe. V případě samotného zadržení věci se bude jednat o výjimku z obecného pravidla, neboť k tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno rozhodnutí. Jedná se o úpravu, která je již součástí například dnešní úpravy zákona č. 191/1999 Sb. nebo také zákona č. 64/1986 Sb. a nejedná se tudíž o úpravu v českém právním řádu neznámou.“ (Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o hazardních hrách, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2013 – 2017, sněmovní tisk 578/0, část č. 1/4).
42. Pojem „důvodné podezření“, které je předpokladem zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, je typickým případem neurčitého právního pojmu. Ten v obecné rovině zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místu a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, č.j. 5 As 32/2007-83, publ. pod č. 2362/2011 Sb. NSS).
43. Z toho vyplývá, že důvodné podezření, které ve smyslu citovaného ustanovení může odůvodnit zadržení věci, musí být založeno na konkrétních okolnostech, které představují Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dostatečný a rozumný podklad pro závěr, že je dáno důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Přitom však nelze požadovat, aby správní orgán v této fázi řízení učinil naprosto jistý závěr, že tomu tak vskutku je. Požadavek jistoty bez rozumných pochybností je nezbytný zejména při meritorním rozhodování (o uložení pokuty a o propadnutí věci), ale z podstaty věci nemůže být reálný při rozhodování o zadržení věci, tj. při aplikaci institutu, který musí představovat rychlý a efektivní nástroj umožňující reagovat na zjištěný protiprávní stav. V jeho rámci tedy nepřipadá v úvahu provádění rozsáhlého a komplexního dokazování včetně podrobného zdůvodnění, v čem dozorový orgán spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci.

44. Zmíněné důvodné podezření se v dané věci musí vztahovat k otázce, zda byl v době kontroly dán důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách a současně nebylo při této kontrole předloženo povolení k provozování hazardní hry. Otázka, zda se nakonec podezření z porušení právních předpisů potvrdí či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné odpovědnosti za přestupek.
45. K otázce důvodného podezření Krajský soud v Brně ve výše zmíněném rozsudku (= rozsudek ze dne 12. 11. 2019, č.j. 29 A 150/2019-87) výstižně uvedl: „[42] *Jak vyplývá z důvodové zprávy k citovanému ustanovení, institut zadržení věci, je-li důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování zákona o hazardních hrách, má představovat neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností. Z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy není třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, která měla věc v době zadržení u sebe. K tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno formální rozhodnutí. [43] Z uvedených důvodů není možné, aby již ve fázi kontroly na místě (kdy dochází k zadržení věci) bylo prováděno složité dokazování za účelem, aby bylo postaveno najisto, že soutěž provozovaná na předmětném zařízení je hazardní hrou provozovanou prostřednictvím technického zařízení. Takový požadavek je třeba odmítnout jako absurdní, neboť tímto by byla efektivní a účelná kontrola fakticky znemožněna. Podmínkou k zadržení věci je tedy „pouhé“ důvodné podezření na nelegální provozování hazardní hry.“.*
46. S hodnocením Krajského soudu v Brně se Nejvyšší správní soud ztotožnil v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č.j. 5 As 433/2019-63, kde bylo vyjeveno mj. toto: „[45] *Ředitel žalovaného se s námitkami stěžovatele a) v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. Lze mu přisvědčit v tom, že pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry. To, zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině (odpovědnosti) a trestu nebo zproštění viny (odpovědnosti). Mít důvodné podezření o porušení povinnosti „neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Jak vyplývá např. z rozhodnutí VS v Praze, sp. zn. 7 A 167/94 (SoJ 99, sv.17, s. 541), jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvlášť kvalifikovanou nebo přicházející od určitého*

zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodně.“ (Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo: *Správní řád, Komentář*, C.H.Beck, 2013). [46] Požadavky stěžovatele a) na žalovaného, jenž má již v rámci zadržení herního zařízení při kontrole v co možná nejširší míře zjistit skutečný stav věci, je proto třeba odmítnout jako neopodstatněné. Je jistě pravdou, že správní orgán má před zadržením věci ve smyslu zákona o hazardních hrách disponovat naprosto relevantními skutečnostmi (dostatečně prověřenými), na základě kterých může nabýt důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním zadržené věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách; požadavek disponovat dostatečně konkrétními skutečnostmi, na základě kterých může správní orgán posoudit, zda skutkové okolnosti svědčí o tom, že mohlo dojít ke spáchání správního deliktu či nikoliv, však má mít správní orgán až v okamžiku, kdy hodlá zahájit správní řízení ve věci (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č.j. 10 As 171/2018-55: „Ze správního spisu je zřejmé, jak kontrolori celního úřadu získali důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním zadržených herních zařízení byl porušován zákon. Tyto zjištěné skutečnosti podle krajského soudu k zadržení věci v souladu se zákonem stačily; zda bude následně podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí případného navazujícího správního řízení, ve kterém se bude přítomnost prvku náhody hodnotit podrobněji.“ Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem o hazardních hrách.“.

47. Spornou mezi účastníky řízení je především otázka, zda na základě zjištěných skutečností bylo založeno důvodné podezření na nelegální provozování hazardní hry. V námitkách proti opatření o zadržení věci i v žalobě se namítá, že soutěž Pegasus je strategickou hrou, ve které zcela absentuje náhoda nebo neznámá skutečnost, která by rozhodovala zcela nebo zčásti o výhře nebo prohře. Trvá se na tom, že soutěžící má náhled na celý průběh soutěže, ví předem, o jakou částku hraje, a pouze soutěžící určuje, kolik v soutěži získá. Závěry žalovaného o náhodě z hlediska nevědomosti soutěžícího o tom, kdy a jako získá Tetrix odměnu, jsou považovány za zcela liché.
48. K principu hry se Krajský soud v Brně vyjádřil v uvedeném rozsudku takto: „[45] Pokud žalobce a) namítal, že celní úřad neučinil žádné kroky k ověření principu hry provozované prostřednictvím zadrženého zařízení Pegasus, ani této argumentaci soud nepřisvědčil. Jak vyplývá ze spisového materiálu, základní principy hry byly popsány v protokolu o kontrole (na str. 3 – 4), ze kterého mimo jiné vyplývá, že v průběhu hry dochází k vygenerování hodnoty ‚Pegasus banka‘, která je vždy 200 % sázky, nebo hodnoty ‚Tetrix odměna‘, jejíž výše je proměnná. Kdykoli v průběhu hry může hráč ze hry odejít a přesunout se do Pegasus banku, což je znalostní část hry. Před zahájením hry a kdykoliv v jejím průběhu má hráč možnost náhledu na průběh hry prostřednictvím hry Tetrix – jedná se o klasickou hru ‚Tetris‘, jejíž podstatou je složení obrazců tak, aby vznikla vodorovná linie, která zmizí; při dosažení konečného skóre se hráči zobrazí výsledek kola, a to typ hodnoty, která ve hře nastane (Tetrix odměna nebo Pegasus banka) a její výše. Princip hry popsany v protokolu o kontrole se v zásadě nijak neodlišuje od principu hry popsaneho žalobcem v žalobě. Žalovaný tedy netvrdí, že by hra Pegasus probíhala jiným než žalobcem tvrzeným způsobem.“
49. Stran prvku náhody se pak Krajský soud v Brně vyslovil zejména takto: „[48] (...) Soud má ve shodě se žalovaným za to, že prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry, prezentovaná hodnotou Tetrix odměny, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda. Ztotožnit se lze i se závěrem, že v případech, kdy je hra hrána nezávisle na hře ‚Tetris‘, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně. Bez účasti na

hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. [49] Jinými slovy tak soud konstatuje, že v případě, že se soutěžící rozhodne, že bude hrát tak, že nevyužije možností vyplývajících ze hry Tetrix, je „nenáhodný“ prvek soutěže, jak o něm žalobci hovoří, (přínejmenším z pohledu soutěžícího) natolik oslaben, že je akceptovatelný závěr o „důvodném podezření“ ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách. O tom, že taková možnost tu pro soutěžícího je (tedy přejít bez dalšího „na válce“), se soud přesvědčil např. z videozáznamu o kontrolním nákupu, který je součástí správního spisu (k primárnosti posouzení přítomnosti prvku náhody v průběhu hry z pohledu hráče a „projevování“ se technických zařízení „navenek“, nikoli z hlediska fungování hardwarového či softwarového vybavení herních zařízení viz odstavec 22-25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32).“.

50. V rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č.j. 5 As 433/2019-63, Nejvyšší správní soud přitakal také názoru Krajského soudu v Brně stran prvku náhody v soutěži „Pegasus“, když konstatoval toto: „[51] Kasační soud tak souhlasí s hodnocením krajského soudu, že s ohledem na kontrolní zjištění, včetně vědomosti žalovaného o existenci obdobných herních zařízení, lze považovat jeho podezření stran možného nelegálního provozování hazardní hry, za důvodné, a tedy souladné s § 121 zákona o hazardních hrách. Jinými slovy, už to, že na uvedeném zařízení systému „Pegasus“ lze hrát jako na jiných technických zařízeních, je s to založit důvodné podezření, že tu o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. V daném případě je z podkladů, které se nacházejí ve správním spisu a z rozhodnutí ředitele žalovaného, které se těchto podkladů dovolává, zřejmé, jak kontrolori žalovaného dospěli k tomu, že je zde důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním předmětného zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. To k zadržení věci v souladu se zákonem stačilo; zda následně bude toto podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí navazujícího správního řízení, na něž se pak kladou náročnější požadavky co do individuálního posouzení každého jednotlivého případu.“.
51. K předchozí argumentaci lze ještě poukázat na to, že hra Tetrix (určená pro získání náhledu) není obligatorní, ale fakultativní částí celé hry. V případě, že ji hráč nehraje, je postavení válců v následující fázi hry pro něj neznámé, a tedy náhodné. Navíc, hráč je systémem hry od zapojení se do Tetrixu odrazován, a to především její zdlouhavostí (která je patrná i z videozáznamu o provedené kontrolní hře).
52. Přisvědčit nelze ani námitce, že v úředních záznamech o zadržení věci a o odnětí věci absentuje zdůvodnění, v čem spočívá prvek náhody. Úřední záznamy obsahují všechny zákonné náležitosti vyplývající z § 121 zákona o hazardních hrách (důvod zadržení – existence důvodného podezření, že došlo k porušování zákona tím, že kontrolovaná osoba provozovala hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, popis zadržené věci a jejich množství). S ohledem na charakter institutu zadržení věci jako efektivního nástroje, kdy není vydáváno formální rozhodnutí, ale jen úřední záznam, není prostor k tomu, aby dozorový orgán podrobně zdůvodňoval, v čem spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci. K tomu slouží rozhodnutí o námitkách, kde se ředitel žalovaného k této otázce dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil.
53. Odkazy žaloby na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, případně Krajského soudu v Plzni, týkající se tzv. kvízomatů, jsou nepřipadné, neboť skutková stránka projednávané věci se od skutkové stránky, jež byla podkladem pro citovaná rozhodnutí, liší. Stejně tak soud nepřisvědčil odkazům na protokoly o kontrole Celního úřadu pro Zlínský kraj, resp. pro Plzeňský kraj. Tyto listiny totiž nemohou nijak svědčit o ustálené praxi celní správy, která by mohla vzbudit legitimní očekávání o jejím postupu. V tomto

směru soud upozorňuje, že legitimní očekávání může vyvolat toliko správní praxe dlouhodobá, ustálená a jednotná. To v tomto případě není naplněno, neboť soudu je z jeho úřední činnosti naopak známo, že orgány Celní správy České republiky zastávají dlouhodobě a opakovaně ve vztahu k zařízením Pegasus ten výklad, který si osvojil žalovaný i v přezkoumávané věci.

54. Na základě výše uvedeného došel zdejší soud k tomu, že i na právě projednávanou a rozhodovanou věc je třeba vztáhnout shora citované argumentační linie (v podrobnostech se odkazuje na úplné znění příslušných rozsudků), tedy že také v předmětné věci byl v době provedené kontroly dán znak důvodného podezření, že provozováním zařízení Pegasus dochází k porušování zákona o hazardních hrách, tudíž že podmínky pro zadržení věci podle § 121 odst. 1 uvedeného zákona tu tak byly splněny.
55. Soud *obiter dictum* konstatuje, že při svém rozhodování vzal v potaz i to, že oba žalobci v žalobě shodně tvrdili [žalobce *a*) tak navíc učinil i v námitkách proti opatření proti zadržení], že žalobce *a*) zadržená zařízení neprovozoval a jen žalobci *b*) pronajal část své provozovny k umístění sporných technických zařízení. Neprovozoval-li žalobce *a*) zadržená herní zařízení, nebyl dozorovanou osobou, která by byla oprávněna proti opatření o zadržení podat námitky ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách. Námitky žalobce *a*) měl proto žalovaný zamítnout podle § 14 odst. 2 kontrolního řádu jako námitky podané osobou neoprávněnou. I kdyby se tak žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení předmětné věci [meritorně rozhodl o námitkách žalobce *a*), který nebyl dozorovanou osobou], vyšel soud při rozhodnutí přiměřeně z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v němž rozšířený senát mj. uvedl: „*Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.*“. Vzhledem k tomu, že aplikací správné právní normy na skutkové okolnosti případu tak, jak je tvrdil sám žalobce *a*) v žalobě, by byl výsledek v podobě rozhodnutí žalovaného o námitkách stejný, nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí [práva žalobce *a*) napadeným rozhodnutím nemohla být zkrácena].
56. K témuž závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 5. 8. 2020, č.j. 25 Af 28/2019-58, kde shrnul, že pronajímatel prostor k umístění herních zařízení není dozorovanou osobou, nýbrž osobou, která měla zadržené věci v době zadržení u sebe – námitky takového pronajímatele měly být žalovaným zamítnuty, avšak vypořádal-li, sic chybně, žalovaný námitky žalobce meritorně, výrok jeho rozhodnutí je správný (v obou případech došlo k zamítnutí námitek). Nadbytečným věcným posouzením námitek žalobce nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv. Soudní řád správní je normou „obránnou“, nikoliv „kontrolní“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 ve Sb. NSS).
57. Soud na základě výše uvedeného neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a žalobu proto ve vztahu k žalobci *a*) podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
58. Soud neprovedl žádný z důkazů navržených v žalobě, neboť jejich provedení nebylo k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby nezbytné. Ani znalecký posudek č. 06/2019/ČR Ústavu soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině nemohl s ohledem

na výše prezentovaný závěr o existenci „důvodného podezření“ nic změnit na posouzení věci.

[V] Náklady řízení

59. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci *a)*, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, ve vztahu k žalobci *b)* bylo řízení o jeho žalobě zastaveno, a proto bylo rozhodnuto tak, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo (výrok III.).
60. Žalobce *b)* zaplatil ve věci soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě bylo zastaveno před prvním jednáním, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení (= 3 000 Kč), snížený o 1 000 Kč [§ 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Vracená část soudního poplatku za žalobu bude žalobci *b)* vyplacena z účtu soudu do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce *b)* Mgr. Michala Varmuži, advokáta (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. 11. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu